



LO CRIST DE LA PATRIA

SETMANARI TRADICIONALISTA.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA, trimestre. 1 pesseta
 FORA, idem. 1'25

ULTRAMAR Y ESTRANGER

Trimestre. 2'50 pessetas

Número solt: 5 céntims

ADMINISTRACIÓ:

PALLA. 31, LLIBRERÍA
 LA PROPAGANDA CATALANA

25 exemplars: 1 pesseta

Número atrassat: 10 céntims

DONYA ALICIA DE BORBON.

AVUY son los dias de la Infanta Donya Alicia de Borbon y de Borbon, Filla dels Senyors Duchs de Madrid.

Va neixer en Pau (Fransa) lo dia 29 de Juny de 1876, y porta 'ls noms de María Alicia, Ildefonsa y Margarida.

Varen apadrinarla S. A. R. Don Alfons, Germá de Don Cárlos, y la Gran Duquesa de Toscana, Germana de Donya Margarida.

Está rebent en Florencia y en un Colegi del Sagrat Cor la excelent educació religiosa y literaria que posseixen los seus Germans:

De Donya Alicia ha dit fa poch temps un espanyol que resideix en Italia, que 's fa doblement estimar de quants la tractan per las sevas hermosíssimas qualitats, entre las que sobressurten una cordura impropia de la seva edat de sols 11 anys, y una encantadora modestia.

La Infanta Alicia parla ab tota perfecció l' espanyol, lo francés y l' italiá.

Plaher grant tenim en poder presentar en Prínceps católics la educació cristiana que tant descuidada sol trobarse avuy,

des las familias més elevadas á las de més humil categoria, per efecte de las tendencias anti-religiosas que 'l Lliberalisme ha infiltrat en totas las classes sociales.



DONYA ALICIA DE BORBON.

Los tradicionalistas espanyols, que volém que las ideas católicas imperin aixís en lo Palau dels Reys com en la modesta habitació del menestral; nosaltres, los carlistas, que admirém la época del gran

Cárlos V y la del no menos gran Felip II precisament per la seva intransigencia ab tots los errors y heretjias que imperaban mes enllá dels Pirineus, nos felicitém de que 'ls per nosaltres aclamats com á Jefes y Soberans se mirin ab los citats miralls y procedeixin sempre conseqüents ab las teorías y ensenyansas de l' Iglesia católica, que intransigent ab tota qüestió de principis, no pot acceptar la educació laica que 's tracta d' extender y s' está extenent avuy, gracias á l' apatía y complacencia de governs anomenats católics y á de no pochos que protestant amor á l' Iglesia de Cristo, donan son apoyo á situacions lliberals y per tant patrocinadoras de tots los errors y dels vicis tots.

Com es sabut, cinch son los Fills de Don Carlos y de Donya Margarida: Donya Blanca, Don Jaume, Donya Elvira, Donya Beatriz y Donya Alicia, que es per tant la de menos edat.

Lo retrato ab que honrém lo present número y l' extracte biogràfic que precedeix son trets del primer tomo del *Album de Personajes Carlistas*, obra ja coneguda de molts de nostres lectors.

NOSTRE APLAUSO.

Lo doném de cor á la Directiva y socios de las Conferencias de Sant Lluís Gonzaga de l' iglesia de Bellém que en l' últim diumenge, segons indicabam en lo número prop passat, varen celebrar en aquell magestuós temple una solemníssima funció religiosa, terminada la qual van pronunciar los allí presents la fórmula de adhesió á las ensenyansas de l' Iglesia y de protesta, promesa y jurament de no perteneixer may á la Masoneria ni á cap secta secreta.

L' acte indicat nos significa molt á nosaltres y creyém deu fixar l' atenció dels catòlics, perque indica que produheixen ja resultat los treballs realitzats pera establir la lliga anti-masónica.

D' alguna altre molt coneguda societat catòlica de Barcelona y del Centre Moral de Gracia tenim noticias en aquest sentit, y sabém que 's persegueix l' idea de realisar lo avans possible 'l pensament de fer apareixer públicament deslligats de tot compromís ab las sectas á quants per convicció y per deber son d' ellas enemichs.

No hi ha que duptar que atesos los miraments de molts catòlics... teòrics, y la injustificada reserva de no pochs indiferents, es de difícil realisació lo plant acariciat; pero per aqueix motiu, y á fi de que sapiguém quíns son amichs nostres y quíns son los enemichs, debém comprometer á los primers á que obertament se confessin com á tals y á los segons á presentarse en lluyta franca y declarada.

Lo primer pas está donat; segueixin, pues, tan bonich modelo las associacions totes catalanas: las congregacions y parroquias; adhereixintse á las protestas que en tal sentit s' enviarán al Sant Pare, fassin pública professió de la seva fe y de segü lograrém nostre propòsit, que es lo de acceptar l' Enciclica *Humanum Genus* ab totes las sevas conseqüencias.

En tal camí, dit es que no han de seguirnos los que dibentse defensors de l' Iglesia y del Papa apoyan publicacions, instituts y obras lliberals; lògich es que ab nosaltres no vinguin los que tractan de agermanar Catolicisme ab Mosonisme, pero aquest es un motiu de més pera que tinguém interès en fer notar la diferencia que hi ha entre catòlics de nom y catòlics de fet; entre catòlics intransigents y catòlics contemporisadors; en una paraula, entre 'ls catòlics sens condicions, que en Espanya sols ho son los tradicionalistas, y 'ls catòlics lliberals.

Precisament aqueixos, los lliberals mansos y catòlics d' ocasió, han de posar entorpiments á la felís realisació del plan proposat; pero aixó ha de ser nou y poderosíssim estimul pera retxassar las malas manyas de nostres adversaris y sortir avant en nostre propòsit.

Mentres tant, repetim nostre entussiasta felicitació á los animosos joves de las Conferencias de Sant Lluís.

F. de P. O.

NO HI HA PER QUÉ.

A un bon sacerdot amich nostre se l' hi ha ocorregut pendrer en serio un quènto referent á ell que acaba de publicar *La Campana de Gracia*.

Lo rector de Corrodevall, que es l' aludit, está completament equivocad al demanarnos que fém constar que es mentida, fals y calumniós quant conta *La Campana*; no te rahó de fernos gastar tinta, paper y temps en va, perque en va es refutar lo que afirma tota persona ó entital acreditada per sas falsetats, calumnias y mentidas.

Si 'l senyor Cardona conegués lo género, ó sia si estés acostumat com nosaltres á estudiar la táctica dels periódichs lliberals del gust campanesch, no 's pendria la molestia de disgustarse perque un home destituit de rahó li digués boig, que es poch més ó menos lo que passa ab aqueixos periódichs en las sevas relaciones ab las personas honradas.

Estigui, pues, tranquil, nostre amich que 's creu injuriat ab lo quènto de *La Campana* y estiguiho quants mereixen tal distinció al veurers blanch dels atachs d' aqueixa premsa *sui generis*, donguin gracias á Deu per lo favor y honra que se 'ls fa, y prenguin l' assumpto á broma, segurs de que ni una sola persona de mitjana decencia, ilustració y honradés que tingui en sas mans *La Campana de Gracia* y demés colegas en clerofobia creu una sola paraula de lo que aquells relatan ni dona fe á quant en son despit inventan pera desprestigiar la Religió y als seus Ministres.

¡ TILA, SENYORS !

Varios son los periódichs lliberals que no han pogut menos que mostrar son enfado per la publicació portada á cap per nosaltres del llibre *Ramillete de Flores Republicanas*.

Tan poch hàbils han sigut los aludits, ab tal exasperació y tonteria 'ns atacan, que demostren l' efecte que 'ls ha produhit la broma y que pot ser han caigut en lo parany gastant 2 pessetas en la compra d' una obra que per la primera part del títol es republicana, y per la segona y per son contingut es de propaganda carlista.

La Campana es la que ha demostrat menos tacto, pues s' irrita de mala manera en son últim número y 'ns dedica una llarga filípica, que en últim resultat es un pompós anunci y elogi ressonant de la obreta en quèstió.

Que Deu li pagui la caritat y no li castigui la mala intenció.

Publica lo periódich citat una série de tonterias, pera no dir bestiesas, que fa veurer que son copiadas d' un periódich de Chile, qual nom se guarda bé de citar.

Duptém que en aquella capital existeixi un colega de *La Campana* que s' hagi mostrat tant grosser ab Don Carlos, pues los chilenos tots varen donar probas d' educació y noblesa, pero encara que aixís fos, vindriam á deduhir que no es sols entre nosaltres que existeixen individuos que pateixen la manía de l' insult.

La Campana desitja que al fer segona edició del *Ramillete* fem constar lo copiat per ella...

No hi ha inconvenient. Tingui á be enviar-nos lo periódich d' ahont fa veurer que transcriu las ratllas aludidas, y li prometém referir-nos á ell al fer la reimpressió de dit tomo.

Pero es de suposar que *La Campana* no 'ns podrá complaurer, pues tal periódich sols deu existir en la seva imaginació, que si existís en la premsa chilena, bon cuydado hauria tingut d' anomenarlo.

Mentres tant, á tots los que s' han exasperat per la publicació d' un llibre carlí ab títol republicà y á aquells que haigin aflluixat las dos pessetas, los recomaném calma, molta calma que lograrán prenent tila, molta tila, ab lo qual s' evitarán la vergonya de tenir que passar per llanuts y per tontos.

HONRA MERESCUDA.

Segons llegim en nostre mol estimat compay de Vich *El Norte Catalan*, la recepció que aquella ciutat ha fet al Comissari general dels Franciscanos Fr. Francisco Saenz de Urturi, excedeix á tota ponderació, pues van pendrer part en la pública manifestació d' alegria las classes totes socials y las corporacions, inclús l' Ajuntament.

La sessió que en honor del religiós citat va donar la Joventut Catòlica en sos espayosos y elegants salons, mereix citarse com á una de las més lluhidas que ha celebrat aquella respectabilíssima Academia, á qual Junta Directiva agrehim de cor la invitació que 'ns va remetre, sentint que la perentorietat del temps nos vagi privar del gust de correspondrer á l' atenció assistint.

A nostres germans de Vich, que aixís ells s' honran al honrar á las eminencias religiosas de nostra patria, avuy tan odiadas per los revolucionaris y miradas ab indiferencia per los catòlics acomodaticis, enviém un afectuosíssim saludo y abrás fraternal.

UNAS BODAS D'OR.

En lo dia primer del present mes va celebrar las sevas lo celosíssim y virtuós Sr. Rector d' Alella don Jaume Puig, Pbre.

En l' any 37, y en ocasió en que 's trobaba desterrat de la seva patria, va cantar missa en Roma lo Rvnt. Sr. Puig.

Va ser padrí del celebrant lo Sr. Canonge d' aquesta Santa Iglesia don Joan B. Alá, y orador sagrat lo Rvnt. Dr. D. Joseph Juliá, Pbre.; Rector de la parroquia dels Angels, que va fer un sermó eloqüentíssim com tots los seus, presentant d' una part l' excelencia del sacerdoci y de l' altra la vida asarosa y de sacrifici del celebrant, que acaba de sufrir la més amarga de las penas vevent establir en la seva parroquia una escola laica.

La iluminació del temple d' Alella va ser com en las festas més solemnes, y va cantar l' ofici la capella de música de la vila del Masnou, reforsada per distingits cantors de Barcelona.

La concurrencia va ser numerosíssima, figu-

ranthi molts sacerdots, entre ells los pàrrocos de Mongat, Tiana, Masnou, y lo de Sant Jaume d' aquesta ciutat.

De cor enviém nostra entussiasta enhorabona al respectable Sr. Rector d' Alella y á quants prengueren part en aque!l religiós acte.

Ab una extraordinaria y escullida concurrència, celebraren las Conferencias de Sant Lluís Gonzaga de Ntra. Sra. de Betlém, la vetllada religiosa-literaria-musical, que anunciarem en lo número passat.

Presidia lo Rnt. don Joan Masferré, rector de la parroquia.

La part musical, ab la que comensá la vetllada, s' executá ab bastant acert y maestría, tant en lo piano com al violí.

Se deixá complertament satisfeta á la concurrència no tant sols per l' esculliment y varietat de las pessas, si que també per la netedat y expressió en executarlas.

Se distingiren en la part musical los senyors Asbert, Margarit, Vicents y Puig.

Debém fer especial menció del tenor senyor Satorra. Es verdaderament un tenor de *primo cartello*, del que no dirém que no tinga imitadors, pero sí que es una notabilitat en lo seu género.

La part literaria fou cosa bona.

Lo discurs que sobre 'l dogma de la Inmacula Concepció feu lo President de la secció de Conferencias, Sr. Pol, es de lo més bo y acabat que habém sentit.

La soltura y gracia ab que varios joves recitaren ó llegiren poesías ó discursos, foren admirables. Se distingiren en aquesta part los senyors Casals, Hoyos, Roca, Padró, Colom, Urdaniz y l' aixeridet nen Sr. Sirvent.

Tots meresqueren, lo mateix que 'ls de la part musical, nutrits y prolongats aplausos de la concurrència.

Felicitem á nostre amich lo Sr. Pol per los progresos de las Conferencias, y saludém als cantors, músichs y poetas que tant be 's portaren.



Nos ha sigut remés lo prospecte de *El Eco de Queralt*, periódich que próximament veurá la llum en la ciutat de Berga.

Ofereix defensar los principis integristas

de nostra bandera y per tant será un nou germá en la compacta y sempre intransigent premsa carlista catalana.

Sia benvingut.



Ja hi som.

Fins are habiam sentit tronar, habiam vist llampegar y bufar lo vent ab furia, pero... res, ni una gota.

Per més que estava molt ennuvolat, estabam tant acostumats á sentir y veurer aquestos fenómenos, que ni 'n feyam cas.

Per fi ha plogut y pluja general.

Han comensat las huelgas en Barcelona present proporcions alarmants.

Los paletas, manobras, fustés, manyans y demás oficis de constructors han arreconat las eynas y á córrerla falta gent.

¿Quí 'n te la culpa?

¿Lo govern ó 'ls trevalladors?

A nostre entendre la tenen un y altres.

Lo govern per enganyar al poble donantli gat per llebra, donantli tiranía y esclavitut en nom de llibertat.

Y lo poble per aclamar y benehir aquesta llibertat *tant desitjada* després de haber vist ab claretat que la verdadera llibertat es la cristiana, llibertat verdadera que sols está compresa en los lemas de la bandera sagrada del tradicionalisme.

Si are 'l poble no te un boei de pa que portar á la boca, si cau en la miseria y la fam l'apreta... que torni á cridar:

¡Visca la llibertaaat!

—*—

Y segueixi la broma:

«El domingo, en Sevilla, hubo otra manifestación obrera en demanda de trabajo.»

Vamos, allí també plou.

S' ha generalisat tant aixó de las huelgas que hasta 'ls estudiants no volen ser menos.

A propòsit d' aixó copiém d' un periódich madrilenyo:

«Anteayer se declararon en huelga los alumnos de varias clases de la facultad de Filosofía y Letras.»

Las huelgas dels obrers y dels estudiants nos sembla que produhirán dos classes de fruyt, ben distintas en tamanyo y calitat:

Las dels obrers, castanyas.

Las dels estudiants, carbassas.

—*—

Ab la cua entre las camas.

Un diálech curiós tingué lloch en nostra Administració un dels dias de la setmana passada.

Figúrintse vostés que á las nou del vespre se 'ns presentan dos senyors ab barret de copa, castellans per mes senyas, sortint ab lo següent:

«¿Venden ustedes el *Criterio Católico*?»

Y contesta un dependent.

No, senyor.

—¿Y *La Unión Católica*?

—Tampoco. Tengan Vdes. entendido que aquí no vendemos, ni podemos vender, ni vendéremos, Dios mediante, periódicos liberales. Si quieren *El Siglo Futuro*, *Correo Catalán*, *Intrínquilis*, *CRIT DE LA PATRIA*, podremos servirles.

La única contesta que feren á aquesta retórica fou:

—«Buenas noches.»

Y se 'n anaren ab la cua entre las camas.

(Aquest cas es verídich).

—*—

Un periódich protestant de Lóndres publica un article contra 'l catolicisme de Inglaterra titulat: *Los católichs se ván*.

Un periódich católich l' hi contesta rebatintli la afirmació y demostrantli ab datos fehacients que se equivoca y que 'l catolicisme progressa, ab un article qual títol converteix aixís:

Los católichs se ván... aumentant.

En Espanya passa lo mateix ab los carlistas.

—*—

Un escriptor lliberal, diu referintse á la crísis industrial y agrícola que atravessém, la següent frasse:

«Cada dia se despiertan los ciudadanos con

un derecho más en el Código fundamental y una peseta menos en el bolsillo.»

Cartas cantan.

D' en mica en mica nos dirán los lliberals que ells tenen la culpa de tot lo que nos passa.

Ja comensan á reconeixer los efectes disolvents dels principis que defensen.

Ja ho diu be 'l refrán: los lliberals devedgadas fan bitllas.

—*—

Un periódich traduheix los següents interessantíssims párrafos que publicá *L' Osservatore Cattolico* de Milán de una correspondencia de Berlín:

«Voy á comunicaros una importantísima noticia: ayer se ha constituido aquí una *liga cristiana anti-liberal*. El presidente es el príncipe Guillermo, el futuro emperador de Alemania. El príncipe pronunció un discurso, en el cual dijo que *la base de toda la vida política debe ser la Religión, y nada más que la Religión; y que hay que combatir á la revolución en todas sus formas, desde el liberalismo á la anarquía.*»

Lo futur emperador de Alemania sembla que ho enten.

En vista de aixó no podém ménos que felicitarlos y felicitar á nostres germans de aquella nació.

Ab rahó deu pensar lo príncep Guillermo que sols pot ser sólida, gloriosa y potent una monarquía cristiana, y... llegítima.

Batllori Picafort.